

Arrest

nr. 172 442 van 27 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 maart 2016 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 5 januari 2015 in het bezit gesteld van een verblijfskaart ingevolge haar huwelijk met haar echtgenoot die in België verblijfsrecht heeft.

1.2. Op 10 maart 2016 wordt een beslissing genomen tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

□ de betrokkene onderhoudt niet of niet meer een werkelijk huwelijks- of gezinsleven met de vreemdeling die vervoegd werd (artikel 11, §2, eerste lid, 2°).

Sedert eind april 2015 heeft betrokkene het echtelijk dak verlaten. Dit werd bevestigd na een politiecontrole met een aansluitende gezinssamenstelling van 30.06.2015. Mevrouw woonde er pas sedert 28.11.2014.

Mevrouw liet op 02.05.2015 een proces-verbaal opstellen voor huiselijk geweld ten opzichte van haar door haar echtgenoot (pv (...)) van de politie van de zone Herbaye). De echtgenoot zou een druggebruiker zijn en haar meermaals hebben verkracht.

Er is een medisch attest d.d. 20.04.2015 waarin vermeld wordt dat ze een oppervlakkige snijwond heeft aan de neus, waarvan ze zelf verklaart dat die afkomstig zijn van slagen.

Op 10.07.2015 laat de advocaat van de echtgenoot weten dat zijn cliënt een procedure tot echtscheiding met voorlopige maatregelen heeft opgestart, te Luik. Volgens hem zou mevrouw het huwelijk enkel hebben afgesloten om zich in België te vestigen en te genieten van een verblijfsrecht als echtgenote.

Op 21.12.2015 verklaart een genaamde A.S. (volledige naam in administratief dossier) verklaringen af in bijlage 1 aan PV (...) dat het ganse verhaal van mevrouw omtrent huiselijk geweld gelogen is. Mevrouw verbleef namelijk een tijd in het gezin van A.S. nadat ze het echtelijk dak had verlaten. Hij legt deze verklaringen af omdat mevrouw aan hem zelf verklaard heeft dat ze het huwelijk heeft gebruikt om zich in België te vestigen. Mevrouw zou hem na haar bekentenis geslagen hebben, waarop hij haar in zijn auto heeft gestopt, naar Landen heeft gebracht en op de trein naar Leuven heeft gezet om bij zijn zoons te overnachten. Daaropvolgend heeft mevrouw tegen A.S. klacht ingediend wegens verkrachting (P.V. (...) van de lokale politie te Brussel met achteraf verhoor te Sint-Truiden: (...) d.d. 08.10.2015). De heer A.S. geeft aan dat er niks van waarheid schuilt in de beweringen van mevrouw omtrent haar echtgenoot.

Op 22.12.2015 verklaart een genaamde P.S. (volledige naam in administratief dossier) verklaringen af in bijlage 1 aan PV (...) dat hij eerder valse verklaringen zou afgelegd hebben omtrent de echtgenoot van mevrouw [H.]. De echtgenoot zou een mensenhandelaar zijn waarvan P.S. een slachtoffer zou zijn. P.S. zou de valse verklaringen omtrent de echtgenoot van mevrouw nu intrekken door het gedrag van mevrouw. Zij zouden een affaire gehad hebben sedert ze beiden in India waren.

Er zijn dus serieuze aanwijzingen die aangeven dat mevrouw geen slachtoffer is van huiselijk geweld. Het politieonderzoek naar de ware toedracht van de feiten en van het huwelijk van mevrouw wordt verder gevoerd. Mevrouw wordt niet beschouwd als slachtoffer van huiselijk geweld.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Wat betreft artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980: het gezinsleven van mevrouw is verbroken, dus dit is geen beletsel om haar een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Mevrouw heeft hier geen gekende andere gezinsleden.

Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de gezondheidstoestand van mevrouw een belemmering vormt voor een dergelijk bevel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel van de Europese Unie. Zij licht het middel toe als volgt:

"4.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het verblijfsrecht van de verzoekster ingetrokken op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 2° Vreemdelingenwet, namelijk omwille van het feit dat zij geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhoudt met haar echtgenoot [G.S.].

Het huwelijks- en gezinsleven is inderdaad stopgezet.

Het vierde lid van artikel 11, §2 Vreemdelingenwet luidt evenwel als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan, op basis van het eerste lid, 1°, 2°, of 3°" geen einde maken aan het verblijf van de vreemdeling die aantoonde het slachtoffer te zijn geweest tijdens het huwelijk of het partnerschap van een feit als bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405 van het Strafwetboek. In de andere gevallen houdt de minister of zijn gemachtigde in het bijzonder rekening met de situatie van personen die het slachtoffer zijn van geweld in de familie, die niet langer een gezinscel vormen met de persoon die zij vervoegden en die bescherming nodig hebben. In deze gevallen brengt hij de betrokken persoon op de hoogte van zijn beslissing om geen einde te stellen aan zijn verblijf, op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°."

Indien de verzoekster m.a.w. aantoonde het slachtoffer te zijn geweest van huiselijk geweld, kan de Dienst Vreemdelingenzaken het verblijfsrecht niet beëindigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken schuift deze wetsbepaling terzijde, en motiveert dit in haar beslissing als volgt:

"Er zijn dus serieuze aanwijzingen die aangeven dat mevrouw geen slachtoffer is van huiselijk geweld. Het politieonderzoek naar de ware toedracht van de feiten en van het huwelijk van mevrouw wordt verder gevoerd. Mevrouw wordt niet beschouwd als slachtoffer van huiselijk geweld. "

De verzoekster is door deze merkwaardige motivering ernstig gegriefd.

4.1.1.

Overeenkomstig artikel 62 Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd' en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Dienst Vreemdelingenzaken de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Zo stelde Professor SUETENS in 1981 dat het redelijkheidsbeginsel is geschonden "wanneer het bestuursorgaan op évidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld" (zie M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel" in Administratieve Rechtsbibliotheek: Beginselen van behoorlijk bestuur, I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.); Brugge, die Keure, 2006, nr. 235).

"Heel precies kan men stellen dat het redelijkheidsbeginsel een aspect is van het motiveringsbeginsel. Het motiveringsbeginsel is erg ruim, en zelfs al beperkt men het tot het "afdoende" karakter, omvat het vele aspecten zoals OPDEBEEK en COOLSAET aantonen: de motivering moet duidelijk zijn, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig" (zie M. BOES, l.c., nr. 238, p. 179).

"Om na te gaan of het bestuur de grenzen van redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid ontbreekt" (zie A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME en J. VANOE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, p. 55 - 56).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen.

4.1.2.

In casu motiveert de Dienst Vreemdelingenzaken "dat er serieuze aanwijzingen zijn die aangeven dat mevrouw geen slachtoffer is van huiselijk geweld," en dat "het politieonderzoek naar de ware toedracht van de feiten en van het huwelijk van mevrouw verder wordt gevoerd."

Hieruit concludeert de Dienst Vreemdelingenzaken dat "mevrouw niet beschouwd wordt als slachtoffer van huiselijk geweld."

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken volstaat dit om artikel 11, §2, vierde lid Vreemdelingenwet terzijde te schuiven.

Nochtans is deze motivering niet afdoende en niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

De Dienst Vreemdelingenzaken erkent in haar motivering dat het politieonderzoek nog loopt. Nochtans heeft de Dienst Vreemdelingenzaken zelf haar conclusie al klaar.

De Dienst Vreemdelingenzaken eigent zich hiermee de bevoegdheid toe om zelf ten gronde te oordelen over de feiten. en stelt zich aldus in de plaats van het Openbaar Ministerie. ,

Door deze werkwijze spreekt de Dienst Vreemdelingenzaken voor haar beurt. De beslissing is niet op zorgvuldige wijze voorbereid, niet gestoeld op een correcte feitenvinding en niet afdoende gemotiveerd.

Het Openbaar Ministerie heeft nog geen standpunt ingenomen, en nergens blijkt uit de beslissing dat de Dienst Vreemdelingenzaken inlichtingen heeft ingewonnen bij het Openbaar Ministerie.

Minstens dient het resultaat van alle politionele onderzoeken te worden afgewacht. alvorens een beslissing kan worden genomen die gebaseerd is op een correcte feitenvinding. Te meer daar het gaat om ernstige tenlasteleggingen die een uitermate grote impact hebben op de leefomstandigheden van de verzoekster (huiselijk geweld, verkrachting, druggebruik, mensenhandel).

Tegenover de aanwijzingen waarvan sprake die aangeven dat mevrouw geen slachtoffer is van huiselijk geweld, staan er immers evenzeer aanwijzingen die aangeven dat zij wél het slachtoffer is.

Bovendien is zij ook nog het slachtoffer geweest van verkrachtingen in de nasleep van het huiselijk geweld.

De verzoekster is thans zeer kwetsbaar. Zij voldoet zelfs aan de wettelijke omschrijving in de Vreemdelingenwet (zie art. 1,12° Vreemdelingenwet).

De Dienst Vreemdelingenzaken beschouwt de verzoekster als een bedriegster die louter door middel van kunstgrepen tracht haar verblijfsrecht te behouden.

e conclusie dat de verzoekster niet beschouwd wordt als slachtoffer van huiselijk geweld, en op grond daarvan de beëindiging van het verblijfsrecht, is uiterst onredelijk en getuigt van een vooringenomenheid vanwege de Dienst Vreemdelingenzaken.

Door deze onredelijke en onzorgvuldige werkwijze riskeert de Dienst Vreemdelingenzaken onherstelbare en ernstige schade toe te brengen aan de verzoekster.

De beslissing dient te worden vernietigd.

4.2.

In de motivering van de bestreden beslissing, meer bepaald omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verwezen naar het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel stelt dat, bij het nemen van een beslissing tot verwijdering, "de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Omtrent de gezondheidstoestand luidt de motivering dat er "geen aanwijzingen zijn dat de gezondheidstoestand van mevrouw een belemmering vormt voor een dergelijk bevel."

Ook op dit punt is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken niet afdoende, en niet gestoeld op een correcte feitenvinding.

De emotionele en psychologische gezondheidstoestand van de verzoekster is uiterst zorgwekkend, zoals uiteengezet in het verslag van het geestelijke gezondheidscentrum.

De Dienst Vreemdelingenzaken toont op geen enkele wijze aan rekening te houden met de kwetsbare toestand van de verzoekster.

De Vreemdelingenwet voorziet zelfs dat een kwetsbare persoon omschreven wordt als een persoon die verkracht is geweest of, psychisch geweld heeft ondergaan. Zie art. 1,12° Vreemdelingenwet :

" 12° kwetsbare persoon : zowel de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of

verkracht zijn of andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan; "

Gezien de verzoekster kan omschreven wordt als kwetsbaar persoon is het bevreemdend dat de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs niet kan aantonen de verzoekster te hebben gehoord.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie beschouwt volgens haar eigen vaste rechtspraak het recht om gehoord te worden als integraal deel uitmakend van de eerbiediging van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van het Unierecht is (arrest Mukarubega, C-166/13, EU:C:2014:2336, punt 45).

Met betrekking tot een bevel om het grondgebied te verlaten, verklaarde het Hof van Justitie in haar arrest van 11 december 2014 als volgt:

"38. Dat recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van

de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren."

(HvJ, C-249/13, EU:C:2014:2431, eigen onderlijning)

In het beschikkend gedeelte verklaart het Hof:

"Het recht om in elke procédure te worden gehoord, zoals dit van toepassing is in het kader van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procédures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, en met name artikel 6 daarvan, moet in die zin worden uitgelegd dat het voor een illegaal verblijvende derdelander het recht omvat om, voordat jegens hem een terugkeerbesluit wordt uitgevaardigd, zijn standpunt kenbaar te maken over de rechtmatigheid van zijn verblijf, over de eventuele toepassing van de artikelen 5 en 6, leden 2 tot en met 5, van die richtlijn en over de modaliteiten van zijn terugkeer (HvJ, C-249/13, EU:C:2014:2431, eigen onderlijning) In ondergeschikte orde verzoekt de verzoekster om de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schendingen van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient de bestreden beslissing in eerste instantie te worden getoetst aan de relevante wetbepaling.

Te dezen is niet betwist dat verzoekster geen werkelijk huwelijksleven meer onderhoudt met haar echtgenoot, zodat zij in beginsel onder de toepassing viel van artikel 11, §2, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoekster betoogt echter dat zij slachtoffer werd van intra-familiaal geweld zodat, overeenkomstig artikel 11, §2, vierde lid, van de vreemdelingenwet, geen einde kon worden gesteld aan haar verblijf.

Waar verzoekster betoogt dat het politieonderzoek nog loopt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat het enkele feit dat er nog een strafrechtelijk onderzoek lopende is, de bestuurlijke overheid niet belet reeds een beslissing te nemen wanneer zij meent over voldoende gegevens te beschikken om een beslissing te kunnen nemen. Zij dient daarbij in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel in acht te nemen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De zorgvuldigheidsplicht houdt ook in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

De Raad benadrukt daarenboven dat *in casu* de bestreden beslissing geen uitspraak doet over een door de bestuurde gevraagd voordeel waarbij de administratie kan veronderstellen dat zij over alle nuttige gegevens beschikt om tot een oordeel te komen. Bijgevolg komt het aan de administratie toe om alle

nuttige informatie te vergaren alvorens een zwaarwichtige beslissing, zoals de beëindiging van het verblijfsrecht, te treffen.

2.1.4. De bestreden beslissing motiveert dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters verklaringen met betrekking tot het familiaal geweld op grond van de volgende elementen:

- verzoekster heeft de gemeenschappelijke woning verlaten sedert eind april 2015;
- zij liet op 2 mei 2015 een proces-verbaal opstellen voor huiselijk geweld ten opzichte van haar echtgenoot. Deze zou een druggebruiker zijn en haar meermaals hebben verkracht;
- er werd een medisch attest opgesteld op 20 april 2015 waaruit blijkt dat ze een oppervlakkige snijwonde heeft aan de neus, waarvan ze zelf verklaart dat die afkomstig is van slagen;
- op 10 juli 2015 laat de advocaat van de echtgenoot weten dat hij een procedure tot echtscheiding met voorlopige maatregelen heeft opgestart. Verzoekster zou het huwelijk enkel hebben afgesloten om zich in België te vestigen en te genieten van een verblijfsrecht als echtgenote;
- op 21 december 2015 legde A.S. verklaringen af dat verzoeksters relaas omtrent huiselijk geweld volledig verzonnen zijn. Zij verbleef een tijd in het gezin van A.S. nadat ze het echtelijk dak had verlaten. Verzoekster zou aan A.S. toegegeven hebben dat ze het huwelijk gebruikte om zich in België te vestigen. Zij zou A.S. na deze bekentenis geslagen hebben en vervolgens diende zij klacht tegen hem in wegens verkrachting;
- Op 22.12.2015 verklaarde P.S. dat hij eerder valse verklaringen aflegde tegen de echtgenoot van verzoekster. Deze zou een mensenhandelaar zijn waarvan P.S. een slachtoffer was. P.S. zou de valse verklaringen omtrent verzoeksters echtgenoot intrekken door het gedrag van verzoekster. Zij zouden een affaire gehad hebben toen ze beiden in India waren;

Uit de stukken die verzoekster bij het verzoekschrift voegt, blijkt dat zij op 2 mei 2015 klacht neerlegde bij de politie. Zij verklaarde dat zij door haar echtgenoot in het aangezicht werd geslagen. Daarnaast legt verzoekster een meldingsfiche van de politie van Sint-Truiden van 17 mei 2015 neer, op verklaring van S.A., volgens dewelke de echtgenoot S.G. hen lastigvalt. Verzoekster legt een meldingsfiche neer van 27 mei 2015 waaruit nogmaals blijkt dat S.G. op zoek is naar verzoekster en hen lastig valt. Tenslotte nog voegt verzoekster nog een verklaring toe die zij aflegde bij de politie van Elsene op 21 september 2015. Zij verklaart daarin dat zij haar echtgenoot heeft verlaten na geweldplegingen en dat haar oom A.S., bij wie ze onderdak kreeg, haar verkrachtte.

2.1.5. Met betrekking tot de beoordeling van de door verzoekster ingeroepen geweldplegingen, steunt de bestreden beslissing in hoofdzaak op de verklaringen van A.S., afgelegd op 21 december 2015, en van P.S., op 22 december 2015.

Hoewel verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de bestreden beslissing niet vermeldt of het strafrechtelijk onderzoek werd afgesloten, blijkt uit het administratief dossier dat de genoemde verklaringen van 21 en 22 december 2015 werden afgenomen door politiecommissaris J.L. in het kader van het strafrechtelijk onderzoek en dat deze pv's, waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, zich in het administratief dossier bevinden. Er blijkt eveneens dat de substituut bij het parket van de procureur des Konings bij de rechtbank van eerste aanleg te Luik, N.G., met een schrijven van 6 januari 2016 de toelating verleende aan de verwerende partij om kennis te nemen van deze stukken en eensluidend verklaarde afschriften overmaakte van de bijlages van de gerechtelijke pv's. Er kan derhalve in alle redelijkheid worden verondersteld dat deze parketmagistraat op grond van deze informatie van oordeel was dat het onderzoek ver genoeg gevorderd was om deze informatie over te maken aan de verwerende partij, zodat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij aanvoert dat het onderzoek onvolledig is of dat er essentiële informatie ontbreekt om tot een beslissing te komen.

Blijkens het eensluidend afschrift van de bijlages bij het pv van 21 december 2015 verklaarde verzoeksters oom, S.A., uitdrukkelijk dat verzoeksters verklaringen omtrent de mishandelingen vals zijn. Er blijkt bovendien dat het veeleer verzoekster was die haar echtgenoot mishandelde, nu uit dit stuk blijkt dat zij geregeld slaapmiddelen door zijn eten mengde om hem te bedriegen met haar vriend. Uit de eensluidende bijlage van het pv van 22 december 2015 blijkt dat S.P., de (ex-) vriend van verzoekster, gelijklopende verklaringen aflegde. Deze verklaarde uitdrukkelijk dat hij eerder niet de waarheid heeft verteld, dat hij een relatie onderhield met verzoekster en dat zij enkel trouwde om een verblijfsrecht te bekomen. Na confrontatie met zijn eerdere verklaringen over de mishandelingen, erkent deze thans valse verklaringen te hebben afgelegd en dat de vermeende mishandelingen volledig verzonnen werden door verzoekster.

Beide getuigen verklaarden voorts, onafhankelijk van elkaar, dat de *“oppervlakkige snijwonde aan de neus”* - het enige *“spoor van mishandeling”* dat medisch gestaafd werd - zijn oorsprong vindt in een ongeval in verzoeksters kindertijd.

Ook wat betreft de door verzoeksters neergelegde klacht wegens verkrachting door haar oom, S.A., blijkt uit diens verklaringen in het pv van 21 december 2015 dat deze klacht eveneens verzonnen is en klaarblijkelijk enkel werd ingediend om deze laatste in diskrediet te brengen. Gelet op het feit dat de betrokken parketmagistraat deze informatie voldoende relevant en eenduidig heeft geacht om aan de verwerende partij over te maken, was het niet kennelijk onredelijk om zich bij het nemen van de bestreden beslissing te steunen op deze verklaringen.

Ook in nog latere e-mailberichten van politiecommissaris J.L. wordt uitdrukkelijk herhaald dat de hele zaak steunt op valse verklaringen. Daarbij wordt *“au terme de l'enquête”* (*“bij het afsluiten van het onderzoek”*) ondubbelzinnig geconcludeerd dat verzoeksters klacht uitsluitend werd neergelegd met de bedoeling het verblijfsrecht te bekomen. Het pv van verhoor van verzoekster van resp. 2 mei 2015, 21 september 2015 en 19 oktober 2015 evenals de meldingsfiches van de politie van Sint-Truiden van 17 en 27 mei 2015, gaan vooraf aan deze conclusies van het onderzoek en staan deze vaststellingen dan ook niet in de weg.

De door verzoekster neergelegde attesten van het vluchtcentrum 'D.S' van 4 april 2016 en van het geestelijk gezondheidscentrum 'U.' van 22 april 2016 bevestigen slechts dat verzoekster aldaar werd opgevangen; zij voegen geen nieuwe elementen toe die van aard zijn hogerstaande vaststellingen te wijzigen.

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan tegen de bestreden beslissing en komt in essentie niet verder dan de stelling dat het politieonderzoek nog lopende was en dat de verwerende partij *“zich in de plaats stelt van het openbaar ministerie.”* Daarmee heeft verzoekster de motieven niet weerlegd, noch toont zij aan dat de beslissing niet zorgvuldig werd genomen en dat niet met alle relevante elementen van de zaak rekening werd gehouden.

Waar verzoekster aanvoert dat zij niet werd gehoord, merkt de Raad op dat verzoekster in het kader van het politieonderzoek, waarop de bestreden beslissing geheel gesteund is, meermaals werd gehoord. Aldus blijkt dat verzoekster haar standpunt met betrekking tot de verklaarde mishandelingen door haar echtgenoot kenbaar heeft kunnen maken. Zij zet niet uiteen welke elementen zij alsnog had willen aanbrengen, welke niet reeds werden beoordeeld en die een invloed konden hebben op het tot stand komen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wijst verzoekster op een verslag van het geestelijk gezondheidscentrum. Zij voert aan dat zij een kwetsbaar persoon is in de zin van artikel 1, 12°, van de vreemdelingenwet. De Raad merkt evenwel op dat, aangezien de bestreden beslissing motiveert waarom geen geloof werd gehecht aan verzoeksters verklaringen dat zij verkracht werd, daarmee ook een standpunt werd ingenomen over de vraag of verzoekster een kwetsbaar persoon is. De verwerende partij diende dan ook niet nogmaals bijkomend te motiveren omtrent deze kwestie. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM. Zij licht het middel toe als volgt:

“4.3.

De verzoekster verkeert in een kwetsbare psychologische en emotionele toestand zoals hoger uiteengezet.

Daarnaast verklaart de vader van de verzoekster, [J.S.], te India dat hij wordt lastiggevalen door familieleden van de echtgenoot van verzoekster, en dat het leven van de verzoekster in gevaar is indien zij zou terugkeren naar India (zie 'affidavit' verklaring naar Indisch recht-stuk 9).

De vader van de verzoekster verklaart als volgt:

That if my daughter returned to India then her life is not safe here in India because her inlaws are threatening me that we will kill her.

- That due to that problems parents of G.S. and relatives named D.S., C.K., brother L., G. and their relatives are harassing me. They are also threatening me we will kill me and my family members.” (sic)

Vrije vertaling:

- "Dat, indien mijn dochter terugkeert naar India, haar leven in gevaar is aangezien haar schoonfamilie ermee dreigt dat ze haar zullen doden.
 - Dat door deze (huwelijks)problemen de ouders en familieleden van G.S., genaamd D.S., C.K., broer L, G. en hun familieleden mij lastigvallen. Ze dreigen er ook mee mij en mijn familieleden te doden."
- Aangezien de politionele onderzoeken betrekking hebben op personen die van Indische oorsprong zijn, en allen nog familieleden hebben in India, is het geloofwaardig dat de familiale problemen een voortzetting kennen in India, en daar een onmenselijke behandeling kunnen veroorzaken.

4.4.

Het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (E.V.R.M.), dat directe werking heeft, bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen,

Er zijn duidelijke aanwijzingen dat een uitvoering van de bestreden beslissing, en dus een terugkeer naar India, voor de verzoekster een onmenselijke behandeling zou veroorzaken.

De bestreden beslissing schendt het artikel 3 E.V.R.M.

4.5.

Het artikel 13 van het E.V.R.M. garandeert aan eenieder het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel: "een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

De verzoekster heeft klacht ingediend wegens huiselijk geweld vanwege haar echtgenoot. Dit houdt in dat de verzoekster aanvoert dat haar rechten vermeld in het E.V.R.M. meer bepaald het verbod ex. art. 3 E.V.R.M., zijn geschonden.

Luidens artikel 13 E.V.R.M. heeft de verzoekster recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel tegen deze schending. Dit houdt in dat de verzoekster de kans moet krijgen om te verschijnen bij alle volgende proceshandelingen aangaande haar klacht. De uitvoering van de bestreden beslissing zou inhouden dat zij niet kan verschijnen bij de volgende proceshandelingen, en dat zij haar rechtsmiddel niet daadwerkelijk kan uitoefenen.

4.6.

De vernietiging van de bestreden beslissing wordt gevorderd wegens schending van de hoger genoemde verdragsbepalingen en beginselen."

2.2.2. Volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens komt het in principe aan verzoekster toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van herkomst zullen worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het komt aan verzoekster toe om *in concreto* aan te tonen op welke manier zij een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling of foltering in het geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Ook een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

Verzoekster verwijst *in casu* naar een "affidavit" die werd opgesteld door haar vader, waarin deze wijst op een verderzetting van verzoeksters huwelijksproblemen in Indië en dat zij het risico loopt te zullen worden vermoord door de familie van haar echtgenoot. De Raad merkt vooreerst op dat het te dezen een loutere verklaring betreft, die werd opgesteld door verzoeksters vader. Nergens uit deze verklaringen blijken concrete elementen aanwezig te zijn die deze verklaringen ondersteunen of die een begin van bewijs vormen van de beweerdde problemen van verzoeksters familie in Indië. Verzoekster levert aldus niet het minste begin van bewijs van een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij terugkeer naar Indië.

Waar verzoekster met betrekking tot artikel 13 van het EVRM aanvoert dat zij niet de proceshandelingen met betrekking tot de klacht ten aanzien van haar echtgenoot zal kunnen opvolgen, merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoont waarop zij haar belangen niet zou kunnen laten behartigen door een raadsman. Verder moet worden vastgesteld dat, indien verzoeksters persoonlijke aanwezigheid vereist zou zijn, de bestreden beslissing er geenszins toe strekt verzoekster terug te keren naar België teneinde de nuttige proceshandelingen te stellen.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT